

Recursul lui „a vrea”; compensatoriu și nici nu doare...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu e vorba că nu știe ce trebuie să facă... Sigur, cu mențiunea că, în situația ei „de caz”, „a ști” nu are o valență dată de propria-i puțință de a raționa, de propria-i sete de cunoaștere și judecată, ci este mult mai „compatibil” cu acel „a afla” furnizat de inșii din spatele ei... Dar, fie și așa, după un pic de „acumulare”, tot ar trebui să mai deschidă o pagină de ziar (de carte, mai ales economică, ar fi poate mai greu)... Nu să se încreadă doar în ceea ce i se spune, chiar dacă totul pare mult mai ofertant, mai prietenos, mai accesibil... Chiar dacă s-a schimbat „tonul”, fiind eliberată de cel de până mai ieri, tiranul sclav(i)ei „Vioisaura”...

Un minim instinct de conservare ar trebui să-i sugereze că deciziile pe care le ia nu sunt cele mai fericite ori necesare, pentru că, iată, societatea nu reacționează extrem de încântată și nici nu a dat pe cineva (important) pe spate cu atitudinea ei de „eliberare” din epoca Dragnea.

Or, la starea de colaps din această criză, ea încă lovește ușor cu bățul prin bălți. Stropește, deși totul e atât de inundat că picurii nu-i mai simte oricum nimeni. Totul e o mocirlă... De sus până jos, pe „orizontalele” instituțiilor, pe diagonalele de intersecție ale intereselor de clan cu nimirile pe stil mafiot, fie ele și moștenite, dar mai ales ca un punct de diagnoză generală care arată că țara nu merge cum trebuie.

Soluția nu este să dea țării câte un cap a lui Moțoc!... Că nu mai trăim în epoca aia, duduie! Sigur, intuitiv, din felul de a repeta vorbe „alese” (de alții) și de a impune măsuri (la fel de „alese”), că, în „gestiunea” situației de criză, magazinele politice e în alt colț al clădirii de putere. Doar că și managementul situațiilor de criză s-a schimbat. Pentru că și crizele de și din sistem sunt altele. Și nu poți acționa cu „managementul” de criză de la nivelul intere-

sului propriu din guvern și partid la nivel de țară. Pentru că nu interesează pe nimeni ca Executivul să-și scape urma.

Acum este vorba de țară. Țara este în criză, altele sunt nevoile și așteptările ei... Nu „capul lui Moțoc”, nici de la „interne”, nici de la „învățământ”, ne trebuie nouă! Ci o intrare rapidă la „resetare”. (Posibil aici să se fii pierdut duduia de „fer”, de a rămas pe varianta tiparului de croitorie veche, iar ce primește „la carton”, aia taie pe dimpre-

jur!).

Are atâta putere în (ne)putința ei de proaspătă „eliberată”... Nu știe însă, nu poate, nu înțelege, nu vrea... Și vorba aceea, nu a luat-o nimeni de eliberată și din nerozie pentru a ne fi așteptat să aibă iluminarea a ceea ce trebuie să facă... Dar i s-a tot arătat, i s-a tot sugerat!... Vrei să faci ceva pentru țară, pentru îndreptare, pentru „reparare acolo unde s-a stricat” (pe asta a preluat-o bine la citare, dar, în loc să o pună pe formatul macroeconomic, a lipit-o, sinistru, pe cazul Caracal, doar că viețile pierdute nu se mai repară, tăntică...), i s-a spus, elegant, cu justificări de ce ar fi bine, dar tot nu face.

Înainte de toate, înainte a orice altceva, având puterea executivă, trebuia să anuleze recursul compensatoriu. Iar acțiunea ei ar fi valorat infinit mai mult ca toate aceste demisii și demiteri puse, cred ei, strategic, în parul lui Moțoc, ba, cu efect de cumulare în imagine până la alegeri. Apoi, fiind șefă de partid (o fi uitat biata de ea, luată cu atâtea daravele pe cap?), are puțință de a impune desființarea odioasei comisii lordache, mai mult de a-l

forța pe infam, inclusiv prin retragerea sprijinului politic de către partid, să plece din parlament. Astfel de acțiuni ar onora-o!... Nu i-ar da poleiala pentru Cotroceni, dar măcar ar mai ascunde sub patina dorinței de a arăta că are voință aspectul ăla de oxid învechit...

Așa că, privește în jur și vei vedea ce este de făcut, duduie! Nu sta să încerci a înțelege, nu te întreba, că e mai dificil să o iei de la zero! Nu inventa roata, că o să iasă pătrată (și mai ușor o faci din alea șase

colțuri rotundă!). Situația este deja atât de gravă încât „răspunsurile” se văd cu ochiul liber.

Și vezi că ești trasă pe sfoară! Pentru că nu prin alergarea contribuabililor, prin reinsertia vinovăției fiscale „a priori”, să nu mai aibă timp de gândit și sete de proteste, nu prin adâncirea traumei financiare, acuși sare cursul euro, și nu prin aruncarea românilor într-o și mai disperată caznă de a găsi soluții individuale la problemele de masă, tot mai cronizate, o să îți mulțimile neadunate. Pentru că, apropo și de teama ce vă băntuie, „zece august” nu trebuie să fie doar pe zece august! Este deja o dată atât de simbolică încât poate fi în oricare zi! Exact când nu vă așteptați! Ba, poate fi în fiecare următoare zi de după ziua de care vă temeți și pe care încercați să o „săriți”, să o puneți în „carantină”, prin cel mai penibil management guvernamental de criză.

America, o țară obișnuită cu tot felul de crime, de la elevul care își mitraliază colegii la milionarii paranoici, acuzați de hărțuire sexuală (Weinstein) sau de pedofilie (Epstein), este în aceste zile oripilată de crima care s-a petrecut în România. Zi de zi, presa oferă știri despre „cazul Alexandra”, o fată de 15 ani, care a fost răpită, violată, omorâtă și arsă! Iar criminalul îndrăgă vrute și nevrute, în timp ce forumiștii de pe site-urile românești își varsă dejecțiile în libertate. Citiți ziare.ro, să va cruciti! Cine are interes să lase asemenea comentarii scatologice și pornografice, nu există un control al mesajelor, lăsăm la o parte orice strop de morală? Ni se dă în nas cu libertatea presei. Dar ce, aceasta este libertatea? Libertatea gunoaielor? S-a văzut unde duce libertatea în România. Fără o democrație autentică, libertatea duce la anarhie, la haos. Exact ce se întâmplă azi în România.

România are azi un președinte preistoric, un guvern de hoți și incompetenți, un parlament de semianalfabeți, preocupat numai de „pensii speciale”, o justiție de paie, nici o instituție normală, hapcagii care duc totul de răpă. Sub privirile mioape ale bisericii, armatei și serviciilor secrete. Se spune că acestea sunt conduse de fosta securitate a lui Ceaușescu. Păi așa a învățat ea, să trăiască în haos? Armata și securitatea l-au trădat pe Ceaușescu. De ce nu conduc ele azi țara? Fiindcă s-au trădat pe ele din clipă când au trecut de partea poporului. Care popor? Poporul istoric e un concept, în realitate, poporul român de azi este ca presa din România, condamnată la pornografie. Forurile internaționale de presă au atras nu o dată atenția jurnaliștilor români că încalcă toate codurile deontologice. Dar presa noastră nu a învățat nimic, îi dă înainte cu mizeriile.

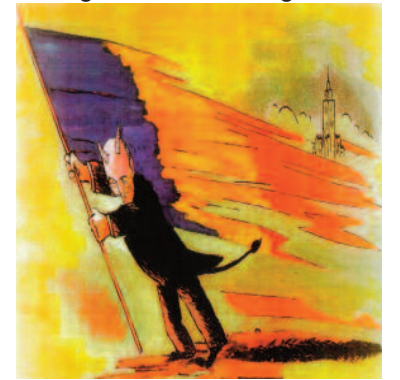
Cazul Alexandra a scos și mai clar în evidență tragedia în care se scaldă românii și aleșii lor, complacerea generală, în care așa-zisa elită stă cu capul în nisip, ca struțul. Există o elită în România? Am căutat-o la Festivalul „George Enescu”. Dar acolo am descoperit în loc de melomani, melomaci. Un astfel de melomac strigă că nu vrea să mai audă de rele, fiindcă, zicea el, „nu vreau să mă încarc de energie negativă”. Iată o mostră de energie negativă! Indiferența și ignorarea lucrurilor nu sunt

Iadul... românesc

Grid
Modorcea

apanajul elitei. Nu există nici un fel de elită în România, deși avem o cogeia Academiei!

Cazul Alexandra mi-a adus aminte de geneza biblică, episodul când Dumnezeu i-a spus lui Abraham că vrea să distrugă Sodoma și Gomora, fiindcă păcatul din ele a ajuns prea mare. Dar Abraham îi spune să nu facă asta, fiindcă printre păcătoși sunt și inocenți, de ce să-i omoare și pe ei? Și Dumnezeu i-a spus, dacă îmi găsești printre ei 50 de inocenți, dar nu 50, ci zece, măcar zece, eu renunț la planul meu, nu mai distrug acel loc de dragul celor

zece nevinovați.

Diavolul a instaurat iadul pe pământul românesc. Biserica, plină și ea de corupți, se roagă la Dumnezeu să nu distrugă România, dar Dumnezeu are nevoie de această probă, de zece inocenți, că de dragul lor să nu distrugă iadul românesc. Căutați, fraților, printre voi, zece inocenți, să salvăm România!

Nu este o glumă, nici o anecdotă biblică, este o realitate, realitatea de pe pancartele care apar în mâinile protestatarilor, în imaginile venite din România, date pe site-urile americane: „POLIȚIA NE UCIDE”. Asta face poliția în România?

E tot mai evident că România nu are nevoie de libertate, ci de autoritate. Nu mai există nici o autoritate în România. Nimic nu mai funcționează normal, e o disfuncționalitate radicală. Legile ei sunt făcute praf, iar principiul justițiar este că în istoria Sodomei și Gomorei. Instaurați autoritatea în România, până nu vine apocalipsa răului – cazul Alexandra e doar începutul – și matură tot ce mai este inocent pe pământ românesc!

România interbelică prin prisma unui diplomat american

Dorin
Nădrău

William Culbertson a fost ministru plenipotențiar al Statelor Unite ale Americii în România în perioada 1925 – 1928. A lăsat un jurnal ce se întinde de la 1897 până în 1958, operă memorialistică ce se află în colecțiile celebrei biblioteci „Library of Congress” (Washington DC). În acest jurnal se regăsesc și cei trei ani petrecuți în România, paginile care acoperă acest interval de timp oferind observații extrem de interesante și ajutându-ne să înțelegem mai bine multe dintre evenimentele trecutului.

Câteva referințe biografice merită, fără îndoială, a fi menționate. William Smith Culbertson s-a născut în Greensburg, Pennsylvania, în anul 1884. Pe când avea 13 ani, familia sa s-a stabilit în Kansas. Situația financiară a familiei l-a obligat să muncească încă din martie 1898. În 1907, a absolvit Colegiul Emporia (Kansas), iar în anul următor și-a susținut licența la Universitatea Yale. A obținut doctoratul în drept în anul 1912 la Facultatea de Drept a aceleiași universități. Până în anul 1925, a fost membru și vicepreședinte a Comisiei Tarifelor. Și-a început cariera diplomatică ca ministru plenipotențiar în România, numit politic în 1925. Între 1928-1933, a fost ambasador al Statelor Unite în Chile. A continuat exercitarea privată a profesiei de avocat și a îndeplinit calitatea de consilier la Consiliul Industrial al Administrației Naționale pentru Recuperare. După încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, a fost profesor la faimoasa Universitate Georgetown până în 1956. A murit în 1966, la vârsta de 82 de ani. A fost căsătorit cu Mary Jo Hunter cu care a avut trei fete, Junia, Jane și Mary Josephine, ultima născută în 1926 la București.

Câteva probleme l-au preocupat în mod special pe timpul exercitării mandatului său de reprezentant al Statelor Unite în acei ani: datoria României către SUA, susținerea capitalului și companiilor americane interesate să investească în România, facilitarea relațiilor comerciale ale companiei Standard Oil. Totodată, a abordat și alte aspecte, precum antisemitismul sau discriminarea baptilștilor.

Deși era doar un începător în diplomatie la numirea sa ca ambasador plenipotențiar în 1925, Culbertson a trimis numeroase și foarte amănunțite rapoarte Departamentului de Stat al SUA, incluzând analize riguroase privind și situația politică internă a României într-o perioadă marcată de schimbări și evenimente însemnate, precum: abdicarea lui Carol, moartea regelui Ferdinand, moartea lui Ionel Brătianu, perioadă în care se redefinesc

relațiile dintre partidele politice, Partidul Național Țărănesc înregistrând un rol tot mai crescând. Detaliile sale referitoare la viața politică, economică și socială, constituind o considerabilă imagine de ansamblu a României acelor ani, probează fără echivoc eforturile deosebite depuse de Culbertson pentru a înțelege România. Așa după cum reiese cu prisosință din literatura de specialitate privitoare la relațiile româno-americane, înaintea plecării la București, el a studiat cu atenție dosarele Departamentului de Stat despre România și a discutat cu președintele Calvin Coolidge, cu succesorul acestuia, Herbert Hoover și cu senatorul William Borah despre relațiile dintre cele două țări și despre misiunea sa.

Reflectând date interesante despre el, familia sa și activitatea profesională, jurnalul lui Culbertson este un amalgam incitant de detalii, câteodată seci, completate de opinii personale și descrierea unor tăririi sufletești, având incontestabil un farmec aparte. Călătoriile prin România anilor '20 sunt consemnate în paginile jurnalului urmând caracteristicile literaturii de călătorie: descrieri ale peisajelor, ale monumentelor, ale costumului național românesc. Trebuie precizat meritul care îl distinge de alte scrieri de călătorie americane ale acelor vremi, acela de a sublinia strădaniile statului român de a menține un stat centralizat și o cultură românească unitară în jurul Vechiului Regat.

Impresiile diplomatului american, publicate în volumul „Pagini de jurnal”, W. Culbertson, A.M. Owsley, la Editura Vremea, 2018, oferă adesea o lectură savuroasă, dar și date importante de o indiscutabilă valoare documentară, astfel cum rezultă din redarea în continuare a câtorva aprecieri, în ordinea cronologică a consemnării lor.

Primit oficial de către regele Ferdinand, notează că Sinaia este o stațiune fermecătoare din Carpați, unde familia regală își petrece lunile de vară și unde nu doar românii, ci oameni cu stare din toată Europa de sud-est vin să își petreacă vacanțele. Munții din jur sunt acoperiți cu păduri, cu excepția unui lanț mai înalt și mai îndepărtat, care se vede cel mai frumos când silueta piscurilor sale neregulate se proiectează pe cer la căderea serii (...).mâncarea a fost excelentă și servită perfect de o mulțime de servitori îmbrăcați în uniforme cu tunici negre și pantaloni roșii până la genunchi (...).A fost o scenă plăcută – munții înălțându-se de o parte și de cealaltă, iarba verde a terenului de golf, pe care păștea o turmă de oi. Regele și Regina României, în picioare, în timp ce preotul oficia ceremonia de inaugurare (Sinaia, 12 septembrie 1925)

București este într-

adevăr la capătul lumii vestice. Vedem aici multe semne ale influenței Estului, ca urmare a stăpânirii turcești în această parte a țării(...).Casele țărănești sunt decorate curios. Arată ca și cum ar fi fost pictate de copii. Duminica, toată lumea din sat se îmbracă în cele mai bune și mai colorate haine. Broderia țărănilor de aici este minunată. Modelul e mai ales în cruce, în culori vii (București, 19 septembrie 1925)

În capitala Moldovei, constată: Bisericele românești sunt destul de sumbre, în cel mai bun caz. A doua biserică, „Trei Ierahi”, era mai veselă, dar la restaurare au folosit o vopsea așa de țipătoare în interior, încât o asemenea pietate sigur ofensează Cerurile. La exterior, biserica are cu adevărat valoare artistică, asta dacă îți plac standardele de frumusețe la modă în acest mediu bizantin (...) Omul, peste tot, are oroare de a-și păstra religia simplă – sau poate sunt nedrept – ar trebui să spun că preoții și teologii de peste tot se tem să nu-și piardă pâinea dacă dau voie religiei să devină simplă, așa că o îngoașă sub un torent de forme, doctrine, crez și ritual (Iasi, 17 noiembrie 1925)

Despre familia regală reține: Bărfe despre regină și Curte, care până de curând s-au împrăștiat pe șoptite în București, apar acum în presa străină. Relațiile neobișnuite ale prințului Știrbei cu regina sunt acum publice. Carol, se spune, ar fi poreclit-o pe Ileana „Știrbita” – o aluzie la paternitatea ei. Simt foarte puțin entuziasm pentru regină – și încă și mai puțină simpatie. Îi respect poziția și vom întreține relații pentru că este capul statului român! Dar nu de tipul relațiilor prietenoase care au existat între domnul Jay și regină (București, 6 februarie 1926). Despre acest domn, menționează: Predecesorul meu, domnul Jay, a lăsat în urmă o reputație de „protege” al reginei și de prost călăreț al numeroșilor săi cai. Călărea adesea cu regina, i-a împrumutat caii lui și chiar i-a dăruit câțiva când a plecat. Îmi amintesc una din baladele lui Kipling, Baladele de Cazarmă, „Delilah”: „I-a lăudat mai întâi frumusețea regală”; și mai târziu a făcut aluzii / La <<vastitatea intelectului ei>> cu complimente dezinvolve. / A mers cu ea la călărit, și dragostea lui pentru ea era atât de mare / Că i-a împrumutat toți caii lui – și ea pe toți i-a călărit în galop (București, 8 februarie 1926) Regina s-a plâns că domnul Jay nu i-a răspuns la scrisori și m-a rugat să îi telegrafiez să îl întreb de ce (bineînțeles, din buzunarul meu). De câte ori o văd pe regină mă simt ca și cum e pe cale să îmi ceară un împrumut sau un cadou (București, 19 februarie 1926).

Bucovina e un amestec „groaznic” de naționalități și istorie (Cernăuți,

10 iulie 1926

Nici lipovenii nu sunt omiși: „Mănâncă” alcoolul de lingurile. Lipoveanului îi este interzis de către religia sa „să bea” băuturi alcoolice. Deci își salvează conștiința mâncându-l cu lingura și se îmbată adesea. Seamănă cu „Juden-draht”. Se pare că nu e om să nu vrea să-și înșele Dumnezeu! (Fântâna Albă, lângă Siret) Biserica lipoveană. Lipovenii poartă barbă ca dovadă a religiei lor. Au venit din vechea Rusie și li s-a părut că Biserica Ortodoxă nu era destul de ortodoxă. Așa că și-au format propria lor biserică. Moralitatea și umanitatea nu par să aibă vreo legătură cu religia lor. Se închină și apoi comit o crimă (...) Un preot a făcut o greșeală în timpul slujbei într-o biserică. Acest lucru este considerat atât de grav încât a fost scos din biserică, tăiat în bucăți și un alt preot a fost ales. În Hotin, lipovenii au reputația că fură din „alte” sate. Și totuși, în timpul slujbei repetă la nesfârșit: „Să ne ajute Dumnezeu” (Lipcani, 25 iulie 1926)

Castelul Bran este: Un castel vechi, minunat restaurat de regină. A colecționat lucruri de calitate de peste tot și le-a aranjat cu bun gust. Ce nu a putut obține cu bani, a obținut cu tupeu! Poate chiar mai mult cu acesta din urmă. Ideea ei despre a fi regină pare să presupună să obțină, din treaba asta, cât mai multe pentru ea! (Bran, 9 august 1926) Tot în aceeași, vizitează Sibiu: „Un adevărat oraș german. De ce ar trebui românii să stăpânească aici? Apoi biblioteca, muzeul și galeria Brukenthal sunt excelente. Nici un român nu ar fi făcut așa ceva. Este chiar foarte german, mai alrs cataloagele.

Două zile mai târziu, notează: Îmi vine constant în minte o întrebare: de ce ar trebui românii să stăpânească în Transilvania? Poate Bucureștiul are la fel de multe „drepturi” ca și Budapesta. Germanii din orașele-cetate săsești și zonele din jurul lor nu au nimic în comun nici cu Bucureștiul nici cu Budapesta (...) Clasele superioare suferă din cauza aroganței ofițerului de armată și a oficialului trimis de la București (Sibiu, 10 august 1926)

Litoralul îi lasă un gust amar: Plaja de la Mamaia miroase urât, dar apa a fost plăcută. Moscheea turcă, cu un exemplar minunat din Coran. Turcii de aici poartă încă fesul. Dacă ar face așa ceva la Constantinopol, în acest moment, n-ar trece mult și ar rămâne fără cap cu totul! Fesul e un simbol al vechii Turcii, așa cum era „coada de porc” în China. Declinul lor este o lecție pentru Occident, care e așa de absorbit de propria-i importanță (Constanța, 19 august 1926), iar despre Balcic și Dobrogea scrie: „Pe urmă am hoinărit pe vechile străzi ale Balcicului – case vechi turcești, pietre de mor-

mânt și turci – asta nu e România, asta nu e Bulgaria. asta este Turcia (...) Revendicarea Dobrogei de către România nu s-a bazat pe argumente rasiale, ci strategice. În 1878 a acceptat, fără tragere de inimă, nordul Dobrogei în schimbul celor trei județe din sudul Bulgariei (Constanța, 20 august 1926)

Banatul nu este românesc decât din punct de vedere politic. Cultura de aici e germană, după cum în Basarabia e rusă și în Transilvania (Ardeal) – maghiară și germană. Dar un lucru este sigur, nici o națiune nu poate avea pretenție la Banat și Transilvania pe motive istorice. În trecut, istoria diferitelor popoare s-a împletit până la contopire. Toate luptau împotriva turcilor. Maghiarii nu-și pot motiva pretențiile asupra Transilvaniei decât prin dreptul de a exploata. N-au nici un drept – doar dacă se admite dreptul „poporului privilegiat”. Românii au o spoială de cultură franceză și asta îi dă Bucureștiului un aspect latin. Dar aici, în Banat, franceza e aproape absentă – cultura e germană. Am ajuns la concluzia că nu există nici un factor comun (cu excepția celui centralizator, al regelui) care să unească provinciile și locuitorii României Mari, și ceea ce este și mai deprimant încă, e că nu văd să existe vreodată o cultură românească comună (Timișoara, 4 septembrie 1926)

În fine, în loc de concluzie, o consemnare datată 4 septembrie 1026: România este plină de paradoxuri și contraste – contradicții chiar. Oamenii săraci și oameni bogați care nu vor să plătească impozite. Oamenii educați, de obicei nu români; țărani ignoranți; subofițeri orgolioși și snobi în armată; soldatul adesea bătut, care îi servește.

Însemnările diplomatului american William Culbertson, care și-a exercitat calitatea de ministru plenipotențiar al Statelor Unite în România între anii 1925 – 1928, relevă remarcabila sa manieră de a surprinde realitățile românești din acea perioadă, precum și interpretarea acestora prin prisma experienței sale americane, constituind pentru orice cititor o lucrare memorialistică extrem de interesantă.

Dictatura „reprezentanților”

Ion
Măldărescu

Fără urmă de tăgadă, „democrația” postdecembristă și-a arătat adevărata față: nu-i altceva decât o mizerabilă „democrație”, o dictatură distructivă, exponențial mai rea decât cea de dinainte de 1989 și decât oricare alta din Istoria României, despre care nu s-a scris în „Istoria loviturilor de stat din România”. Recentele și din ce în ce mai agresivele acțiuni antiromânești din lunga serie a ne-partidului U.D.M.R. sunt încă la ordinea zilei. Moștenitori genetici ai gândirii lui Attila Hunul, al lui Ducso Csaba, Miklós Horthy și Wass Albert – via Budapesta –, mulți neohorthyști de la U.D.M.R. cer statului român privilegii, nu drepturi, vor autonomie etnică și teritorială, vor Ardealul pentru Ungaria și cer anularea Tratatului de la Trianon, vor ca limba română să nu mai fie limba oficială a statului român, se erijează în mod nejustificat ca reprezentanți ai întregii comunități maghiare cu care românii vor să trăiască în bună înțelegere.

Contrar intereselor Țării, cei abilitați să asigure respectarea prevederilor Constituției României, să stabilească ordinea și buna conviețuire „dorm în cizmele statului”, pe banii și în dauna contribuabilului român. După ce „Inamicul public nr.1” a fost „neutralizat” și găzduit la Rahova, după ce prim-ministrea fără sinapse, a semnat Pactul cu diavolul, fudulă tare că numele ei a devenit celebru prin „performanțele” gafe, dar și de eventuala sa nominalizare la cursa prezidențialelor s-a apucat să arunce în Monitorul Oficial cu fel de fel de O.U.G.-uri neroade și dăunătoare Țării și Neamului Românesc și, fiindcă așa a fost Befehl-ul Führerului, să facă favoruri neprietenilor românilor,

După 23 august 1944, în perioada aservirii absolute Moscovei, România, ca țară sub ocupația militară a Armatei Roșii (1944-1958), în posturile-cheie, de conducere, de represiune, în direcțiile ideologice și culturale a fost impusă prezența majoritară a unor elemente alogene, în special evrei sau proveniți din familii evreiești, care, au acționat pentru distrugerea majorității intelectualilor români și uneori, chiar a altor evrei. Se pare că abuzurile comise în anii '50 de către unii dintre aceștia au fost uitate iar responsabilitatea, cel puțin morală, ar trebui recunoscută și asumată de urmașii lor. După evenimentele din 1989, Ellie Wiesel, al cărui nume (nu tocmai onest, după cum afirmă fratele adevăratului Wiesel de la Auschwitz) îl poartă o instituție a statului

român a zberlat în fața camerelor de televiziune „România a ucis! A ucis! A ucis!”. De fapt, trăim zilele în care Ea este pe cale de a fi ucisă...

De la fostul președinte Ion Iliescu ni se trage „fericirea” de a avea parte de un „institut național” (fără a se preciza în slujba cărei națiuni se află) pus sub oblăduirea directă a prim-ministrului configurației administrative-geografice cu denumirea România. Institutul este un hibrid rezultat din „Народный Комиссариат Внутренних Дел” (Н.К.В.Д. – Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne înființat în tenebrele anului 1917, la Moscova), și ale „Geheime Staatspolizei” (Gestapo – Poliția Secretă de Stat a celui de-Al Treilea Reich). În perioada 1946-1949, dreptatea învingătorilor a decis ca H.K.B.D., copil de suflet al unuia dintre învingătorii celui de-Al Doilea Război Mondial să-și continue nederanjată activitatea criminală, pe când cea de-a doua, creație a Germaniei naziste – deci a unui stat învins –, a fost declarată organizație criminală. Acolo, la Nürnberg „imparțialitatea” criminalilor învingători a fost „administrată” criminalilor învinși...

Cei de la Institutul Național pentru Studierea Holocaustului în România „Elie Wiesel” (I.N.S.H.R.-E.W.), nu vor să știe nimic de Basarabia, de nordul Bucovinei, de Ținutul Herța și Transilvania anului 1940, de Aiud, Sighet, Pitești, Râmnicu Sărat sau de Canal. Este firesc să-i preocupe soarta evreilor în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, dar în mod regretabil și de nepermis, au „uitat” de crimele și persecuțiile comise contra românilor în acel blestemat Holocaust Roșu. Pentru înțelegere și comparație, numele celor instalați în scaunele decizionale ale diferitelor domenii de activitate în anii '40-'50 îndreptățește afirmațiile evreilor:

– Norman Finkelstein: „[...] Campania care se desfășoară sub ochii noștri, având ca scop escrocarea de bani a statelor occidentale (și a României – n.n.) pentru « victime ale holocaustului lipsite de posibilități », instrumentată de Industria Holocaustului, a adus statura morală a martiriului lor la nivelul unui cazinou din Monte Carlo”.

– Wilhelm Filderman, unul dintre fondatorii Uniunii Evreilor Pământeni (1909): „În perioada dominației hitleriste în Europa, am fost în legătură susținută cu Mareșalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuși la persecuția germanilor nașiți.

Trebuie să subliniez că populația românească nu este antisemită [...] Am fost martor al unor mișcătoare scene de solidaritate între români și evrei în momente de grea încercare [...] Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor [...] a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina. El a dat pașapoarte în alb pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol. [...] poporul român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și de moderație politică. Dar când ocupația sovietică a impus tirania totalitară dirijată de Moscova, [...] Românii nu au mai fost în stare să aibă nici cea mai mică autoritate asupra conducerii afacerilor lor interne”.

– Teșu Solomovici: „Într-un fel îi datorez viața aceluiasi mareșal Ion Antonescu și ca mine îi datorează lui Antonescu viața aproape toți evreii din vechiul regat”.

Urmașii Anei Pauker și ai lui Silviu Brucan se poartă în România de parcă „Dumnezeu a măsurat pământul și a dat evreilor pe goimi (neevrei – n.a.) cu tot ceea ce ei posedă”, motiv pentru care numele „uitate” ale unor torționari ai Neamului Românesc și făptuitori ai Holocaustului Roșu trebuie reamintite: Ana Pauker (Hannah Rabinsohn alias „Stalin în fustă”), Teohari Georgescu (Burach Teskovich), Gheorghe Apostol (Aaron Gershwin), Lothar Rădăceanu (Lothar Wuertzel), Iosif Kișinevsky (Ioska Roitman), Liouba Kișinevski, Leonte Răutu (Lev Oigenstein), Petre Borilă (Iordan Dragan Russev), Vasile Luca (Lukacs Laszlo), Alexandru Moghioroș (Balogh Jozsef), Silviu Brucan (Saul Brukner), Emil Bodnăraș (Emilian Botnarenko), Walter Roman (Ernő Neuländer), Miron Constantinescu (Mehr Kohn), Alexandru Bărlădeanu (Sașa Goldenberg), Leontin Sălăjan (Szilágyi Leon), Gheorghe Gaston Marin (Ghiuri Grossmann), Leonid Tismăneanu (Leon Moiseevici Tismenețki), Dionisie Patapievic (sau Dionis, sau Patapievicz Denys, sau Patapievicz), Avram Bunaciu (Abraham Gutman), Gheorghe Stoica (Moscu Kohn), Maxim Berghianu (Maximilian Bergmann), Gheorghe Pintilie (Pantelei Bodnarenco) zis Pantiușă, Dumitru Coliu (Dimităr Kolev), Ion Vințe (Vincze János), Alexandru Nicolschi (Boris Grünberg), Mihai Dulgheru (Mișă Dulbergh), Mihai Florescu (Misha Iakobi), Ana Toma (Ana Grossman), Alexandru Sencovici

(Szenkovits Sándor), Ștrul Mauriciu, Moises Haupt, Ștefan Collier (Koller), Feller Moritz, Mirodan (Alexander Zissu Saltman)... Aurel Baranga (Ariel Leibovich), Marcel Breslașu (Mark Breslau), Jules Perahim (Iulis Blumenfeld), Nina Cassian (Renée Annie Cassian), Veronica Porumbacu (Veronika Schwefelberg), Alexandru Graur (Alter Brauer), Alexandru Toma (Solomon Moscovici), Ion Călugăru (Ștrul Leiba Croitoru), Maria Banuș (fiica lui Max Banush de la Banca Marmorosch Blank), A.E. Bakonsky (Anatol Eftimievici Baconsky), Ovid S. Crohmălniceanu (Moise Cohn), Alexandru Jar (Alexander Avram), Mihail Davidoglu (Moise Davidson), Ion Vitner (Ițic Wittner) și mulți, mulți alții.

Urmare a primirii în urmă cu doi ani de la American Jewish Committee (Comitetul Evreiesc American) a distincției „Lumină popoarelor”, încă actualul chiriaș de la Cotroceni a promis ca de obicei marea cu sarea... și înființarea unui Muzeu Național (iar „național”? al cărei națiuni? – n.n.) de Istorie a Evreilor și al Holocaustului din România (M.N.I.E.H.R.). Dacă e s-o luăm în ordinea interesului națiunii române, mai întâi ar trebui înființat un Muzeu al „Holocaustului Roșu” al Românilor (M.H.R.R.) comis de mulți dintre cei din lista (incompletă) prezentată, abia apoi unul pentru „alte naționalități”.

Institutul Național pentru Studierea Holocaustului în România „Elie Wiesel” (I.N.S.H.R.-E.W.), nu a solicitat ci a ridicat pretenții, astfel încât acest muzeu să repete la nesfârșit încriminările nedrepte ale Wieselului premiat cu „Steaua României, pentru că: M.N.I.E.H.R. ar fi „o instituție strict necesară societății românești, atât din prezent cât și din viitor. Un loc care prin prezentarea istoriei și a tradițiilor evreiești din țara noastră are șansa de a deveni un centru de educație, o sursă de toleranță, de implicare civică [...] este necesar ca muzeul să fie coordonat de I.N.S.H.R.-E.W. și mai ales că trebuie realizat într-o zonă centrală” (Silviu Vexler). Deci nu la Ploiești, nu la Satu Mare, nu la Cluj, nu la Iași, nu la Caransebeș sau Botoșani! Musai în Capitala Țării, musai în buricul Cetății lui Bucur, musai..., că altfel nu dă bine. De demagogia „toleranței” unisens suntem sătui și dacă tot trebuie s-o spunem pe șleau, în România, nici evreii, nici maghiarii, nici țiganii, nici sașii nu trebuie să fie „mai egali” decât românii. Legea este una singură, pentru toți cetățenii Țării. Nu oamenii comunității evreiești, ci auto-declarații ei reprezentanți

ignoră sau sfidează principiile internaționale de drept, ale bunului simț și împreună cu neschimbabilul șef al „institului național” cu veleități de comisar, taie și spânzură, condamnă și recondamnă valorile naționale autentice românești, inițiază legi anticonstituționale și cer cu mult tupeu orice le trece prin cap, fără a da nimic României. Necazul este că în discriminabila lor „toleranță”, aleșii neamului aprobă la foc automat orice nerozenie le cer partidele (și nu doar partidele).

„Cel mai important evreu din Europa”, Wilhel Filderman, spunea – și era cel mai îndreptățit s-o facă: „[...] populația românească nu este antisemită!”, dar să nu se mire domnii „reprezentanți” când tot agitând spiritele precum U.D.M.R.-iștii în cazul cimitirului de la Valea Uzuluui, s-ar putea instala o atitudine împotriva celor care sfidează legile și pe români. Ar fi păcat, nedrept și în total dezacord cu firea românului și cu actul fundamental al țării. Privind altfel, oricine poate observa diferența ca de la cer la pământ dintre actualii reprezentanți ai Comunității evreiești și eruditul profesor, doctor în medicină și chirurgie al Facultății de Medicină București, șef al catedrei de virusologie de la Institutul de Medicină și Farmacie București – evreul pământean Nicolae Cajal care a făcut cinste etniei sale, comunității evreiești și României. A fost un bun evreu-român! Nivelul de instruire să fie cauza? Vremurile se schimbă...

Cu amărăciune în suflet, mă văd obligat să-l dau dreptate primarului băimărean Cătălin Chercheș: „Această țară nu mai este Țară! Această țară este o țară de slugi! Iar slugile sunteți dumneavoastră și noi, nu cei care conduc instituțiile. Ei își iau salariile și gradele din altă parte – ori din Vest, ori și mai din Vest! Noi trebuie să stăm în genunchi – nu ca să ne rugăm la Dumnezeu –, trebuie să stăm în genunchi în fața celor care ne conduc de prin Vest sau și mai din Vest [...] pentru că bocancul altor state este pus pe gâtul românilor”.

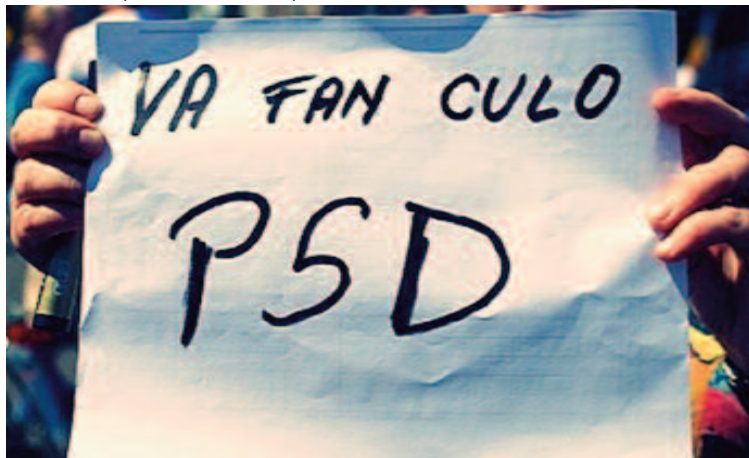
„Ticăloșii” de August vs. crima organizată a puterii

Cezar Adonis
Mihalache

Ăstia nici măcar în bancurile cu proști nu or să mai fie personaje... Că nu o să mai aibă loc de „distinsa”, iar dacă își vor cere dreptul la fragmente, chiar dacă, de drept, merită la rândul lor capitole întregi, or să fie acuzați de misoginism... Dar asta nu înseamnă că nu o să fie la fel de proști pe mai departe... Dar nu prostovani din Creangă sau Caragiale... Căci nu sunt niște idioți demni de mila publică pentru starea lor politică, fiind, cei mai mulți, niște ticăloși care pozează în prostănaci, nătăfleți, încurcă-lume... Iar când ajunge sistemul la limită, în loc să se descotorosească de toți neaveniții și infractorii din partid și structuri, ei ies la înaintare cu fețele și declarațiile, pe notițele date de „comunicatori”, de tâmpiții istorici ai politicii românești. Se bazează și pe faptul că istoria nu va fi prea aspră cu ei. Că proștii sunt iertați... Și au șansa de a reveni „la butoane” mai repede decât cei peste care a căzut apostila de ticăloși.

Și fie că sunt proști, fie ticăloși, ori, mai grav, și una, și alta (basca situația în care ticăloșia stă într-o anvelopă de impresie a

prostiei, pentru a se strecura prin masele electorale), așadar, fie că sunt de un fel sau altul chiar nu contează. Ce doare e faptul că ne cred pe noi așa. Și ne tratează cu măsurile pe care ar trebui să le potrivim noi pentru ei. Pe noi,ăștia din țară, ne iau drept proști, iar pe cei de afară, care se întorc și pentru a deștepta

„prostimea” (ca norod), pe îi tratează, îi sfidează, îi etichetează în așa fel încât să ni-i lase nouă cu impresia că au fost doar niște ticăloșim „șoroșisti” („șoroșist” fiind eufemismul puterii la adresa felului în care sunt priviți cei ce luptă pentru o țară „ca afară”, acești „ticăloșii de August”)...

S-au întors „ticăloșii” de anul trecut pentru încă o „reprezentare”?!... Păi, nu le arată ea, puterea, ce poate?... Să vadă și ei că ea nu s-a schimbat, s-a mai slăbit pe la câte o îmbinare, dar

sudura interesului de grup, de clan, de formațiune, de rube-denie a ținut-o bine încastrată... Ea nu s-a schimbat, pe când Diaspora a mai îmbătrânit în așteptările ei. Și, ca orice îmbătrânire, s-a mai stins un pic din entuziasm, a mai pălit acea încredere în puțința de a înlătura crima organizată politic din fruntea

șefi de instituții (ele represive, ei penali; și atunci, și astăzi) care au dirijat „primirea”, care au transmis „mesajele” puterii, și le-au lăsat pe post de suvenir a vacanței de August 2018 vânătăile, dar mai ales dezamăgirea că la noi nu poate fi încă o țară „ca afară”.

Din nou, Puterea s-a postat în codul roșu de aroganță, de nezdruncinare, de neschimbare, de forță. Pe care, noi, „proștii” din țară, să-l citim ca melanjul impenetrabil al culiselor politice și de clan (o putere în stare să treacă la faza următoare a disoluției Statului Român, să pună în fruntea instituțiilor, nu oamenii mituiți de clanuri, ci direct șefii clanurilor!), iar cei ce vin în țară să-l recepționeze, printre bastoane și tuburi de gaze, ca un avertisment: „Aici nu se va schimba nimic!”... Vorba aceea, au ei borduri (firme, bani și firme) câte pietre nu putem smulge noi din calendar...

Ticăloșii puterii forțază disoluția statului... Aruncă anateme peste instituțiile fundamentale, forțază risipirea, pierderea definitivă a încrederii în ele... Poliția și Jandarmeria s-au dus la vale, nici nu era greu cu încărcăturile de brutari locali, de ospătari nesimțiți, ce nu-și mișcă burțile să ajute oamenii la nevoie, de presiunile create

prin amendarea interlopilor de pătrunjel și a babelor care nu țin pasul cu verdele, nu politic, ci al semafoarelor (reinstaurându-se pânda de miliție: unde este mai lent semaforul, acolo se postează agentul cu amenzi), de fugărire până și a prea ostentivului „ia-mă-nene”, cu ăla se poate ajunge, la o adică, nu doar la locul crimei, ci la mitinguri (ălea crime adevărate, „mai crime decât orice altele”, cum ar sughița pe „teve” tovarășa-mileu), punem presiune pentru a crea opresiune, pentru prostimea din țară, și silă de țară „șoroșistilor” întorși acasă.

Unde vom fi „mâine”?... Acel mâine pe care trecutul și prezentul pe care le-am abrutizat în ignoranță și nepăsare se răzbună... Vom fi (încă) aici sau pe drum spre țara „de afară”? Măcar să avem de unde să ne întorcem și noi pentru un alt August...

Diasporenii revin acasă (și) cu pancartele lor „suedeze”... Și se așteaptă să le vadă pe ale noastre, ălea în care cerem căpățânile vinovaților de anul trecut, măcar conturate acuzator pe punctele de suspensie ale hastagului suedez... Dar or să găsească aceeași dedicație politică a nesimțiților de la guvernare...

Șmecheria la români

Dorin
Nădrău

Termen cu etimologie controversată (ba că provine din germană, ba că își are originea în turcă), potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, „șmecher” înseamnă vicelan, șiret, hoțoman, pișicher, lăsând la o parte regionalismele. Cuvintele „șmecher” și „șmecherie” au apărut ca frecvent folosite și cu un înțeles stabil în limba și literatura română (deseori înmiresmate cu iz moldovenesc, „șmicherie”) încă din cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea, fiind întâlnite în repetate rânduri în scrierile lui Petre Ispirescu, Ion Creangă și Alexandru Vlahuță, la Ion Luca Caragiale purtând numele „Mitic”, personaj întruchipând, fără îndoială, trăncănela și vorbăria goală de conținut. Mai târziu, Nicolae Steinhard cataloghează „șmecherul” astfel: „Pentru <șmecheri>, graiul e un ceremonial, o capcană și un rit. În loc de a fi o expresie a realului, gândurilor și simțirii, un mijloc de transmitere a cunoștințelor, cugetării și emoției, e mai ales un sistem de minciuni, o rețea de capcane și un zgomot de fond”. Merită menționat că cuvântul nu se prea regăsește în traducerile sale în alte limbi, fiind considerat intraductibil.

Încercând o analiză a evoluției termenului, respectiv

a fenomenului șmecheriei la români, trebuie observat că accepția inițială avea un conținut. Șmecherul dispunea de o conotație pozitivă, anume de individ dezghețat, greu de înșelat, probând o neîndoielnică abilitate de a evita încercăturile și de a ieși lesne cu față curată din orice belea. Totodată, pentru români, șmecherul era cel care prin viclenie reușea să obțină ceva ce altora le era imposibil: ușurința de a scăpa din împrejurări dificile și îndemânarea de a fi avut o bună inspirație, adică de a fi fost, la un moment dat, mai isteț decât alții.

Sensurile cuvântului sunt astăzi departe de începuturile sale, migrând înțelesurile, indubitabil, spre escrocherie, atitudine sfidătoare și înșelătorie. În ciuda faptului că în cultura noastră șmecherul se bucură de prezumția de șăgălnicie și adesea de infantilism și inocență, la o privire mai atentă, el uzând de varii calități histrionice (îți stoarce lacrimi de milă, îți zâmbește fermecător) urmărește să obțină avantaje nemeritate. Din acest punct de vedere este evident că, înlăturând spoiala de șarm folosită, puem conchide că a lua ceva necuvenit tot furt se înseamnă.

Nu pot fi de acord cu cei care susțin că pentru români „șmecher” este un concept identitar, ajuns de pe stradă în sfera politică și în cea

academică, aflate, din păcate, de multe ori, într-un proces de suprapunere. Sunt însă de partea acelor care cred că, încet, încet, „șmecher” a ajuns să desemneze un aspirant la titlul de maestru al supraviețuirii într-un context advers. Prizonier al unui amalgam de norme care reglementează un itinerar pentru a-l face accesibil tuturor, șmecherul este cel care se „descurcă”, astfel că „descurcăreț” a ajuns să fie sinonim cu „șmecher”.

Cercetând mai serios metamorfozarea șmecherului de la ceea ce era în trecut la exponentul categoriei aparte pe care o reprezintă în zilele noastre, câteva trăsături caracteristice ce trădează comportamentul său se disting cu precădere. Astfel, șmecherul nu poate exista solitar, nu poate trăi de unul singur. El simte o nevoie vitală de a avea un adversar care să-l pună în valoare, fapt care implică o stringentă necesitate de a se pune în legătură cu alții, fiind de notorietate că el nu poate fi șmecher decât pe socoteala și în contul altuia, statutul de șmecher neputându-se afirma prin performanță izolată. În mod invariabil, șmecherul se raportează întotdeauna la fraier, opusul său. Diferențele dintre ei sunt de domeniul evidenței: șmecherul este dominat de tupeu, dispreț, sfidare și putere financiară, pe când fraierul este în permanentă tăcut, sensibil și

retractil. Din punct de vedere al instruirii, se constată de cele mai multe ori că liceul șmecherului rste barul, iar facultatea, cazinoul. În ce privește cultura, a fost sesizată o deosebire pe cât de simplistă, pe atât de adevărată: șmecherul vizionează filme, pe când fraierul citește cărți...

Cu ani în urmă, scriitorul, jurnalistul și traducătorul Radu Paraschivescu scria următoarele, schițând un mic portret al șmecherului: „Jmekerul (sic!) s-a topit în țesutul social, așa că la ora asta îl vezi cam peste tot: la meci, în Parlament, la restaurant și la circa financiară, la piscină și la chioșcul din colț. E miștocar fără agendă și descurcăreț de meserie. Are vocația contrasensului, voluptatea zgomotului și siguranța celui pentru care dilema e un beteșug, iar căzutul pe gânduri un viciu. Cultivă cu stăruință scurtătura sau – după caz – darea de buzună. Când e pedestru, îl remarci după felul cum merge: încrunțat a sfadă, cu brațele nițel încovoiate în buzunar, cu scăfirlia coborâtă între umeri și împodobită de șapca așezată cu cozorocul la spate, vag crăcănat, parcă provocând un oponent prezumtiv să-l calce pe umbră. Când e la volan, să te ferească sfntul să ai de-a face cu el. Și mai are ceva jmekerul – ceva decisiv, nerostit și ineludabil. E vorba de conștiința jmekeritudinii. Jmekerul știe că e jmeker

și face tot ce depinde de el ca lucrul ăsta să se vadă. Te ia în cătare și te vrea supus. Când dai cu ochii de el, trebuie să te înfiori scurt și să duci mâna (fie și în gând) la cușmă: e limpede că ai nimerit pe cineva din superligă. Altminteri, eșafodajul se năruie și nimic nu mai are sens. Nici un jmeker nu circulă prin lume altfel decât însoțit de propria reputație.”

În fine, reputatul gazetar și scriitor Cristian Tudor Popescu, un fin observator al realității românești contemporane, caracterizează în termeni pe alocuri caustici statutul șmecherului român astfel: „A fi jmecher presupune a înlocui instituțiile cu oamenii. Legile și regulile, cu rețele de relații personale * Jmecherii au vocația diagonalei, sînt profesioniștii scurtăturii. Dacă le pui în față un unghi drept, cu regula că trebuie parcurs întocmai, în scurtă vreme or să facă potecă pe diagonală. Pe unii îi încearcă și un gust metafizic să respecte regulile adresate tuturor * Jmecherul român nu este inteligent în adevăratul sens al cuvântului. El obține bani, bunuri, funcții, putere prin fraudă, corupție, trafic de influență, înșelătorie, adică prin călcarea de cele mai multe ori grosolană a legilor, ceea ce nu necesită multă inteligență, ci multă ticăloșie * Cum e jmecherul român? E prost de jmecher.”